

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 15

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 57

18 stycznia 2014

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 15/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 9 z 11.1.2014.	1
--------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 15/02	Sprawa C-510/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 25 września 2013 r. — E.ON Földgáz Trade Zrt. przeciwko Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal	2
2014/C 15/03	Sprawa C-529/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 8 października 2013 r. — Georg Felber przeciwko Bundesministerin für Unterricht, Kunst und Kultur	3
2014/C 15/04	Sprawa C-530/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 8 października 2013 r. — Leopold Schmitzer przeciwko Bundesministerin für Inneres	3

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2014/C 15/05	Sprawa C-531/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 8 października 2013 r. — Kornhuber i in.	5
2014/C 15/06	Sprawa C-532/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 9 października 2013 r. — Sofia Zoo przeciwko Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség	5
2014/C 15/07	Sprawa C-543/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 17 października 2013 r. — Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank przeciwko E. Fischer-Lintjens	6
2014/C 15/08	Sprawa C-544/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt (Szwecja) w dniu 21 października 2013 r. — Abcur AB przeciwko Apoteket Farmaci AB	6
2014/C 15/09	Sprawa C-545/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt (Szwecja) w dniu 21 października 2013 r. — Abcur AB przeciwko Apoteket AB i Apoteket Farmaci AB	7
2014/C 15/10	Sprawa C-553/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus (Estonia) w dniu 28 października 2013 r. — Statoil Fuel & Retail Eesti AS przeciwko Tallinna linn (Tallinna Ettevõtlusamet)	8
2014/C 15/11	Sprawa C-555/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral (Portugalia) w dniu 28 października 2013 r. — Merck Canada Inc przeciwko Accord Healthcare Limited, Alter SA, Labochem Ltd, Synthon BV, Ranbaxy Portugal — Comércio e Desenvolvimento de Produtos Farmacêuticos, Unipessoal Lda	9
2014/C 15/12	Sprawa C-557/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 29 października 2013 r. — Hermann Lutz przeciwko Elke Bäuerle jako zarządcy w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki ECZ Autohandel GmbH	9
2014/C 15/13	Sprawa C-565/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hovrätten för västra Sverige (Szwecja) w dniu 4 listopada 2013 r. — Kammaråklagaren przeciwko Ove Ahlström, Lennart Kjellberg, Fiskeri Aktiebolaget Ganthi i Fiskeri Aktiebolaget Nordic	9
2014/C 15/14	Sprawa C-569/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö (Szwecja) w dniu 6 listopada 2013 r. — Bricmate AB przeciwko Tullverket	10
2014/C 15/15	Sprawa C-575/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 12 listopada 2013 r. — Thomas Etzold i in. przeciwko Condor Flugdienst GmbH	10
2014/C 15/16	Sprawa C-585/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 6 września 2013 r. w sprawie T-434/11 Europäisch-Iranische Handelsbank AG przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 listopada 2013 r. przez Europäisch-Iranische Handelsbank AG	11
2014/C 15/17	Sprawa C-587/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 września 2013 r. w sprawie T-429/11, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 listopada 2013 r. przez Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.	12

Sąd

2014/C 15/18	Sprawa T-374/09: Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2013 r. — Lorenz Shoe Group przeciwko OHIM — Fuzhou Fuan Leather Plastics Clothing Making (Ganeder) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego „Ganeder” — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy „Ganeder” — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo oznaczeń — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	14
2014/C 15/19	Sprawa T-34/12: Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2013 r. — Herbacin cosmetic przeciwko OHIM — Laboratoire Garnier (HERBA SHINE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego HERBA SHINE — Wcześniejsze słowne, krajowy, wspólnotowy i międzynarodowy, znaki towarowe Herbacin — Względna podstawa odmowy rejestracji — Rzeczywiste używanie wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009).....	14
2014/C 15/20	Sprawa T-410/12: Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2013 r. — Vitaminaqua przeciwko OHIM — Energy Brands (vitaminaqua) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego vitaminaqua — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe VITAMINWATER — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy GLACEAU vitamin water — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	15
2014/C 15/21	Sprawa T-424/12: Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2013 r. — Gaumina przeciwko EIGE (Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa — Świadczenie usług w zakresie wspierania działalności komunikacyjnej EIGE — Odrzucenie oferty oferenta — Obowiązek uzasadnienia)	15
2014/C 15/22	Sprawa T-162/12: Postanowienie Sądu z dnia 18 listopada 2013 r. — Trabelsi przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji — Przedłużenie zamrożenia funduszy — Stwierdzenie nieważności pierwotnych środków w postaci zamrożenia funduszy — Umorzenie postępowania)	16
2014/C 15/23	Sprawa T-545/12: Postanowienie Sądu z dnia 11 listopada 2013 r. — Mory i in. przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Spedycja tradycyjna i ekspresowa — Decyzja o nierozszerzaniu obowiązku odzyskania pomocy na potencjalne podmioty przejmujące beneficjenta, względem którego wszczęto postępowanie upadłościowe — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność)	16
2014/C 15/24	Sprawa T-42/13: Postanowienie Sądu z dnia 19 listopada 2013 r. — 1. garantovaná przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu przeznaczonych dla sektora stalowego i gazowego w EOG za wyjątkiem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Grzywny — Odsetki za zwłokę — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)	17
2014/C 15/25	Sprawa T-229/13 P: Postanowienie Sądu z dnia 14 listopada 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak identyczności skargi wniesionej za pośrednictwem faksu ze złożonym później oryginałem — Złożenie oryginału po terminie — Wniesienie skargi z przekroczeniem terminu — Odwołanie oczywiście bezzasadne)	17
2014/C 15/26	Sprawa T-283/13 P: Postanowienie Sądu z dnia 14 listopada 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak identyczności skargi wniesionej za pośrednictwem faksu ze złożonym później oryginałem — Złożenie oryginału po terminie — Wniesienie skargi z przekroczeniem terminu — Odwołanie oczywiście bezzasadne)	18

2014/C 15/27	Sprawa T-284/13 P: Postanowienie Sądu z dnia 14 listopada 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak identyczności pomiędzy skargą wniesioną faksem a później złożonym oryginałem — Złożenie oryginału po terminie — Wniesienie skargi z przekroczeniem terminu — Odwołanie oczywiście bezzasadne)	18
2014/C 15/28	Sprawa T-337/13 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 listopada 2013 r. — CSF przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz pracowników w związku z zagrożeniem wynikającym z użytkowania maszyn — Środek przyjęty przez duńskie władze zakazujący użycia określonego typu wielozadaniowej maszyny do robót ziemnych pozbawionej odpowiedniej konstrukcji chroniącej — Decyzja Komisji uznająca środek za uzasadniony — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	19
2014/C 15/29	Sprawa T-539/12: Skarga wniesiona w dniu 2 października 2013 r. — Inclusion Alliance for Europe przeciwko Komisji	19
2014/C 15/30	Sprawa T-234/08: Postanowienie Sądu z dnia 11 listopada 2013 r. — EuroChem MCC przeciwko Radzie	20
2014/C 15/31	Sprawa T-485/09: Postanowienie Sądu z dnia 11 listopada 2013 r. — Francja przeciwko Komisji ...	20

Sąd do spraw Służby Publicznej

2014/C 15/32	Sprawa F-105/13: Skarga wniesiona w dniu 22 października 2013 r. — ZZ i in. przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu	21
2014/C 15/33	Sprawa F-109/13: Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2013 r. — ZZ przeciwko ENISA	21

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2014/C 15/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 9 z 11.1.2014.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 377 z 21.12.2013.

Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Dz.U. C 359 z 7.12.2013.

Dz.U. C 352 z 30.11.2013.

Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Dz.U. C 336 z 16.11.2013.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 25 września 2013 r.
— E.ON Földgáz Trade Zrt. przeciwko Magyar Energetikai
és Közmű-szabályozási Hivatal**

(Sprawa C-510/13)

(2014/C 15/02)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.ON Földgáz Trade Zrt..

Strona pozwana: Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy, które określają, kto jest uprawniony do wniesienia skargi, przewidziane w art. 25 dyrektywy 2003/55/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE (zwanej dalej „dyrektywą z 2003 r.”), mają zastosowanie w przypadku decyzji administracyjnej wydanej w trakcie obowiązywania tej dyrektywy, czy też należy wziąć pod uwagę w niniejszej sprawie przepisy zawarte w art. 41 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE⁽²⁾ z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE (zwanej dalej „dyrektywą z 2009 r.”), która weszła w życie w trakcie postępowania, z uwagi na postanowienia ust. 1 art. 54 tej dyrektywy, zgodnie z którymi jej przepisy należy stosować od dnia 3 marca 2011 r.?
- 2) Jeżeli należy stosować dyrektywę z 2009 r., to czy można uznać, że „stroną, której dotyczy decyzja” w rozumieniu art. 41 ust. 17 rzeczonej dyrektywy jest uprawniony przedsię-

biorca, który ma interes gospodarczy, taki jak istniejący w niniejszej sprawie w związku ze skargą wniesioną przeciwko decyzji zatwierdzającej kodeks sieci lub określającej jej treść, czy też stroną, której dotyczy decyzja, jest operator systemu upoważniony do występowania w sprawie zatwierdzenia kodeksu?

- 3) Jeżeli należałoby stosować dyrektywę z 2003 r., to czy do przypadku przewidzianego w art. 25 ust. 5 lub w ust. 6 tego artykułu zaliczyć należy zatwierdzenie lub zmianę kodeksu sieci, które miały miejsce w niniejszej sprawie w zakresie, w jakim dotyczy oceny wniosków o przyłączenie do sieci gazowej?
- 4) W przypadku, w którym chodzi o przypadek zawarty w art. 25 ust. 6 dyrektywy z 2003 r., czy można uznać, że „stroną, której dotyczy decyzja” jest uprawniony przedsiębiorca, który ma interes gospodarczy, taki jak istniejący w niniejszej sprawie w związku ze skargą wniesioną przeciwko decyzji zatwierdzającej kodeks sieci lub określającej jej treść, czy też stroną, której dotyczy decyzja, jest operator systemu upoważniony do występowania w sprawie zatwierdzenia kodeksu?
- 5) Jaką wykładnię należy nadać art. 25 ust. 11 dyrektywy z 2003 r., zgodnie z którym skargi, o których mowa w ust. 5 i 6, nie naruszają prawa do wniesienia odwołania na podstawie prawa wspólnotowego i prawa krajowego, w przypadku, gdyby z odpowiedzi na wyżej wymienione pytania wynikało, że prawo krajowe uzależnia wniesienie odwołania od spełnienia bardziej surowych przesłanek, niż przesłanki wynikające z przepisów dyrektywy lub prawa wspólnotowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 98/30/WE (Dz.U. L 176, s. 57).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz. U. L 211, s. 94).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu
8 października 2013 r. — Georg Felber przeciwko
Bundesministerin für Unterricht, Kunst und Kultur**

(Sprawa C-529/13)

(2014/C 15/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Georg Felber

Strona pozwana: Bundesministerin für Unterricht, Kunst und Kultur

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy — w chwili obecnej bez uszczerbku dla art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą praw podstawowych”) i art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (zwanej dalej „dyrektywą 2000/78”) — zaliczenie okresów nauki w szkole średniego lub wyższego stopnia jako okresów uprawniających do emerytury przypadających przed wstąpieniem do służby cywilnej tylko w przypadku, gdy okresy te miały miejsce po ukończeniu przez urzędnika państwowego 18. roku życia, przy czym powyższe okresy są istotne nie tylko dla nabycia ekspektatywy emerytalnej, lecz także dla wysokości emerytury, a emeryturę tę (łącznie emeryturę) zgodnie z prawem krajowym uznaje się za kontynuację wynagrodzenia w ramach publicznoprawnego stosunku zatrudnienia, który istnieje nadal po przejściu urzędnika państwowego na emeryturę, stanowi (bezpośrednie) odmienne traktowanie ze względu na wiek w rozumieniu art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych lub art. 2 ust. 1 i ust. 2 lit. a) dyrektywy 2000/78?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy urzędnik państwowy — przy braku uzasadnienia w rozumieniu art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych lub art. 6 dyrektywy 2000/78 (zobacz w tym zakresie poniższe trzecie pytanie prejudycjalne) — w ramach postępowania w przedmiocie wniosku o zaliczenie okresów uprawniających do emerytury przypadających przed wstąpieniem do służby cywilnej może powoływać się na bezpośrednie stosowanie art. 21 Karty praw podstawowych lub art. 2 dyrektywy 2000/78 także wówczas, gdy w danym momencie nie jest on jeszcze na emeryturze, zwłaszcza że zgodnie z prawem krajowym — przy niezmienionym stanie prawnym w momencie jego przejścia na emeryturę — w ramach postępowania w sprawie ustalenia wysokości emerytury lub w przypadku ponownego złożenia wniosku o zaliczenie tych okresów można wobec niego podnieść zarzut prawomocności decyzji oddalającej taki wniosek?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy rozpatrywane tu odmienne traktowanie w rozumieniu art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych bądź art. 6 ust. 1 lub ust. 2 dyrektywy 2000/78

a) jest uzasadnione w celu stworzenia osobom, których data urodzenia przypada po dacie rozpoczęcia roku szkolnego w roku podjęcia nauki szkolnej lub osobom, które uczęszczają do szkół z przedłużonym okresem trwania wyższego poziomu i z tego względu w celu zakończenia nauki muszą uczęszczać do szkoły po ukończeniu 18. roku życia, jednakowych warunków z tymi osobami, które zakończyły szkołę średniego lub wyższego stopnia już przed ukończeniem 18. roku życia, nawet jeśli możliwość zaliczenia okresów nauki po ukończeniu 18. roku życia nie ogranicza się do wyżej wymienionych przypadków;

b) jest uzasadnione w celu wykluczenia z ekspektatyw emerytalnych okresów, w których ogólnie rzecz biorąc nie brano udziału w życiu zarobkowym i w związku z tym nie uiszczano składek; czy takie uzasadnienie należy przyjąć bez względu na okoliczność, że również w odniesieniu do okresów uczęszczania do szkół średniego lub wyższego stopnia po ukończeniu 18. roku życia z początku nie uiszcza się składek i w przypadku późniejszego zaliczenia takich okresów tak czy inaczej należy wpłacić szczególną składkę emerytalną;

c) jest uzasadnione z tego względu, że wykluczenie zaliczenia okresów uprawniających do emerytury przypadających przed wstąpieniem do służby cywilnej mających miejsce przed ukończeniem 18. roku życia należy traktować na równi z ustaleniem „wieku przyznania lub nabycia praw w systemie zabezpieczenia społecznego pracowników” w rozumieniu art. 6 ust. 2 dyrektywy 2000/78?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu
8 października 2013 r. — Leopold Schmitzer przeciwko
Bundesministerin für Inneres**

(Sprawa C-530/13)

(2014/C 15/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Leopold Schmitzer

Strona pozwana: Bundesministerin für Inneres

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy wstępnym założeniu nienaruszania art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „KPP”) i art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (zwanej dalej „dyrektywą”) ma miejsce (bezpośrednia) dyskryminacja ze względu na wiek w rozumieniu art. 21 KPP bądź art. 2 ust. 1 i ust. 2 lit. a) dyrektywy, jeżeli przy okazji wprowadzenia niedyskryminującego systemu awansów do wyższej grupy zaszeregowania płacowego dla urzędników z krótkim stażem pracy dyskryminowany na podstawie dawnego stanu prawnego (poprzez wyłączenie możliwości zaliczenia okresów sprzed ukończenia 18 roku życia w celu awansu) urzędnik z długim stażem pracy może wprowadzić na wniosek przejść do nowego systemu i tym samym spowodować obliczenie w niedyskryminujący sposób daty odniesienia dla potrzeb awansu, jednakże pozytywne rozpatrzenie takiego wniosku na podstawie prawa krajowego skutkuje tym, iż z powodu przewidzianego w nowym systemie wolniejszego awansowania mimo obliczenia korzystniejszej daty odniesienia dla potrzeb awansu, jego pozycja w zakresie płac (a tym samym w końcowym efekcie należne mu wynagrodzenie) nie zwiększa się w takim wymiarze, że uzyska on takie samo zaszeregowanie jak uprzywilejowany w dyskryminujący sposób na podstawie dawnego stanu prawnego urzędnik z długim stażem pracy (nie mogący wprowadzić wykazać okresów sprzed ale za to po ukończeniu 18 roku życia, które na podstawie dawnego stanu prawnego zostały mu już zaliczone), a który nie zamierza skorzystać z opcji przejścia do nowego systemu?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy urzędnik — przy braku uzasadnienia w rozumieniu art. 52 ust. 1 KPP bądź art. 6 dyrektywy (zobacz odnośnie do tej kwestii w szczególności kolejne pytanie 3) — może powołać się na możliwość bezpośredniego zastosowania art. 21 KPP bądź art. 2 dyrektywy w ramach postępowania o ustalenie zaszeregowania płacowego także wówczas, gdy na skutek złożenia odpowiedniego wniosku uzyskał on już korzystniejsze ustalenie daty odniesienia dla potrzeb awansu w nowym systemie?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy jest uzasadnione w rozumieniu art. 52 ust. 1 KPP bądź art. 6 dyrektywy, z uwagi na ekonomikę funkcjonowania administracji, ochronę praw nabytych bądź ochronę zaufania, utrzymanie nadal, przy okazji wprowadzenia niedyskryminującego systemu dla urzędników z krótkim stażem pracy, rozróżnienia odnośnie do zaszeregowania płacowego pomiędzy nie przechodzącymi do nowego systemu uprzywilejowanymi urzędnikami z długim stażem pracy z jednej strony, a mimo przejścia nadal gorzej traktowanymi urzędnikami z długim stażem pracy z drugiej strony jako zjawiska przejściowego, nawet gdy:

- a) ustawodawca krajowy stanowiąc przepisy dotyczące awansu nie jest związany koniecznością uzyskania zgody stron układów zbiorowych i musi się wyłącznie poruszać w ramach konstytucyjnych granic ochrony zaufania, która nie wymaga pełnej ochrony praw nabytych w sensie pełnego utrzymania dawnego systemu w stosunku do uprzywilejowanych urzędników z długim stażem pracy, którzy nie wybierają opcji przejścia;
- b) ustawodawcy krajowemu w tym kontekście wolno było wybierać ustanowienie równości w grupie urzędników z długim stażem pracy poprzez zaliczenie okresów również sprzed ukończenia 18 roku życia przy utrzymaniu poprzednich zasad awansu w odniesieniu do dyskryminowanych wówczas urzędników z długim stażem pracy;
- c) związane z tym nakłady administracyjne w związku z oczekiwaną znaczną ilością wniosków byłoby wprowadzić znaczące, jednakże w zakresie kosztów nie osiągnęłyby nawet w przybliżeniu łącznej kwoty wynagrodzeń utraconych przez gorzej traktowanych urzędników w stosunku do urzędników uprzywilejowanych, a także wynagrodzeń, które utracą oni w przyszłości;
- d) okres przejściowy utrzymywania nierównego traktowania w ramach grupy urzędników z długim stażem pracy będzie trwał przez wiele dziesięcioleci i będzie obejmował przez bardzo długi okres czasu (wskutek generalnego „wstrzymania zatrudniania” nowych urzędników w służbie publicznej) znaczną większość urzędników;
- e) nastąpiło wprowadzenie systemu z mocą wsteczną, co na niekorzyść urzędnika naruszało korzystniejszy dla niego stan prawny, który miał zostać wprowadzony przy uwzględnieniu prymatu prawa unijnego w każdym razie w okresie między 1 stycznia 2004 r. a 30 sierpnia 2010 r. i o którego zastosowanie do swojego przypadku urzędnik wnioskował już przed wejściem w życie nowelizacji?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 1 lub 2 lub udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3:

- 4) a) Czy uregulowanie ustawowe, przewidujące w okresach zatrudnienia na początku drogi zawodowej dłuższe okresy awansowania i z tego powodu utrudniające awans do kolejnej grupy zaszeregowania płacowego, stanowi pośrednie nierówne traktowanie ze względu na wiek?
- b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy uregulowanie to jest w aspekcie niewielkiego doświadczenia zawodowego na początku drogi zawodowej właściwe i konieczne?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3:

- 5) a) Czy uregulowanie ustawowe, które zalicza „pozostałe okresy” do trzech lat w całości i dalsze trzy lata w połowie, stanowi dyskryminację ze względu na wiek także wtedy, gdy te okresy nie stanowiły okresów nauki szkolnej ani zdobywania doświadczenia zawodowego?

- b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej czy jest ono usprawiedliwione by uniknąć pogorszenia zaszerogowania placowego tych urzędników (w sposób oczywisty rozumiani są tu także urzędnicy z krótkim stażem pracy) którzy nie mają odpowiednich podlegających zaliczeniu okresów sprzed ukończenia 18 roku życia, mimo że zasada zaliczania dotyczy również pozostałych okresów po ukończeniu 18 roku życia?
- 6) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 4 a) i przeczącej na pytanie 4 b) oraz równoczesnej odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3 lub przy udzieleniu odpowiedzi twierdzącej na pytanie 5 a) i odpowiedzi przeczącej na pytanie 5 b):

Czy następujące wówczas dyskryminujące aspekty nowej regulacji prawnej będą skutkowały tym, że nierówne traktowanie w odniesieniu do urzędników z długim stażem pracy nie będzie już uzasadnione jako zjawisko przejściowe?

(¹) Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy; Dz.U. L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 8 października 2013 r. — Kornhuber i in.

(Sprawa C-531/13)

(2014/C 15/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marktgemeinde Straßwalchen, Heinrich Kornhuber, Helga Kornhuber, Karoline Pöckl, Heinz Kornhuber, Marianne Kornhuber, Wolfgang Kornhuber, Andrea Kornhuber, Alois Herzog, Elfriede Herzog, Katrin Herzog, Stefan Asen, Helmut Zopf, Ingrid Zopf, Silvia Zopf, Daniel Zopf, Maria Zopf, Anton Zopf sen., Paula Loibichler, Theresa Baumann, Josep Schindlauer, Christine Schindlauer, Barbara Schindlauer, Bernhard Schindlauer, Alois Mayrhofer, Daniel Mayrhofer, Georg Rindberger, Maria Rindlberger, Georg Rindlberger sen., Max Herzog, Romana Herzog, Michael Herzog, Markus Herzog, Marianne Herzog, Max Herzog sen., Helmut Lettner, Sandra Lettner, Anita Lettner, Alois Lettner sen., Christian Lettner, Sandra Lettner, Anton Nagelseder, Amalie Nagelseder, Josef Nagelseder, Gabriele Schachinger, Thomas Schachinger, Andreas Schinagl, Michaela Schinagl, Lukas Schinagl, Michael Schinagl, Maria Schinagl, Josef Schinagl, Johann Mayr, Christine Mayr, Martin Mayr, Christian Mayr, Johann Mayr sen., Gerhard Herzog, Anton Mayrhofer, Siegfried Zieher

Pozwany organ: Bundesminister für Wirtschaft, Familie und Jugend

Interwenient: Rohöl-Aufsuchungs AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ograniczone zarówno pod względem czasowym jak i ilościowym próbnie wydobywanie gazu ziemnego z odwiertu wykonanego w celu zbadania opłacalności stałego wydobywania gazu ziemnego na skalę przemysłową stanowi „wydobywanie (...) gazu ziemnego do celów handlowych” w rozumieniu pkt 14 załącznika I do dyrektywy Rady 85/377/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (¹) zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE (dyrektywa 85/337) (²)?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie prejudycjalne przedłożone zostają następujące dalsze pytania

- 2) Czy pkt 14 załącznika I pkt 14 do dyrektywy 85/337 stoi na przeszkodzie regulacji prawa krajowego, która w przypadku wydobywania gazu ziemnego łączy przewidziane w pkt 14 załącznika I dyrektywy 85/337 progi wydobywania gazu ziemnego nie z wydobywaniem jako takim lecz z „eksploatacją jednej sondy wydobywczej”?
- 3) Czy dyrektywę 85/337 należy interpretować w taki sposób, że właściwy organ w okolicznościach takich jak te zaistniałe w postępowaniu głównym, w którym złożono wniosek o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie próbnego wydobywania gazu ziemnego w ramach odwiertu rozpoznawczego, zobligowany jest przy ustalaniu istnienia obowiązku przeprowadzenia oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne do zbadania kumulatywnego oddziaływania wszystkich przedsięwzięć takiego samego typu, a konkretnie wszystkich odwiertów rozpoznawczych na terenie danej gminy?

(¹) Dz.U. L 175, s. 40.

(²) Dz.U. L 140, s. 114

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 9 października 2013 r. — Sofia Zoo przeciwko Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség

(Sprawa C-532/13)

(2014/C 15/06)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sofia Zoo.

Strona pozwana: Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 11 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97⁽¹⁾ za nieważne należy uznać zezwolenia i świadectwa tylko w odniesieniu do gatunków, których rzeczywiście dotyczy podstawa nieważności, czy też także w odniesieniu do pozostałych gatunków, które również zostały wymienione w zwolnieniu lub świadectwie?
- 2) Czy zgodnie z art. 11 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 338/97 Rady należy skontrolować i mogą zostać skonfiskowane wszystkie gatunki, jakie wymienione zostały w zezwoleniach i świadectwach uznanych za nieważne zgodnie z lit. a), lub tylko te, których rzeczywiście dotyczy podstawa nieważności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nim (Dz.U. L 61 s. 1 z 3.3.1997).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 17 października 2013 r. — Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank przeciwko E. Fischer-Lintjens

(Sprawa C-543/13)

(2014/C 15/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank.

Druga strona postępowania: E. Fischer-Lintjens.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „należna” w rozumieniu art. 27 i nast. rozporządzenia (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dla ustalenia, od którego momentu emerytura jest należna, decydujący jest dzień wydania decyzji o jej

przyznaniu, po którym emerytura została wypłacona, czy też data, od której emerytura została przyznana z mocą wsteczną?

- 2) Jeżeli w pojęciu „należna” chodzi o datę, od której emerytura została przyznana z mocą wsteczną:

Czy jest z tym zgodne, że uprawniony do emerytury objęty zakresem zastosowania art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 nie może zgodnie z ustawodawstwem niderlandzkim zawrzeć umowy ubezpieczenia zdrowotnego z tą samą mocą wsteczną?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt (Szwecja) w dniu 21 października 2013 r. — Abcur AB przeciwko Apoteket Farmaci AB

(Sprawa C-544/13)

(2014/C 15/08)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Stockholms tingsrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Abcur AB

Strona pozwana: Apoteket Farmaci AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wydawany tylko na receptę produkt leczniczy stosowany u ludzi, który jest używany tylko w opiece zdrowotnej w nagłych wypadkach, w odniesieniu do którego właściwy organ w państwie członkowskim nie wydał pozwolenia na dopuszczenie do obrotu lub stosownie do rozporządzenia (EWG) nr 2309/93⁽¹⁾, i który jest przygotowywany przez podmiot taki jak występujący w postępowaniu przed Stockholms tingsrätt (sądem okręgowym w Sztokholmie) i zamawiany przez instytucje opieki zdrowotnej na warunkach takich jak w postępowaniu przed Stockholms tingsrätt może wchodzić w zakres wyjątków zawartych w art. 3 pkt 1) lub 2) dyrektywy 2001/83⁽²⁾ w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, w szczególności w sytuacji, gdy istnieje inny dopuszczony do obrotu produkt leczniczy zawierający tę samą substancję aktywną, tę samą dawkę i występujący w tej samej postaci farmaceutycznej?

- 2) Czy jeśli wydawany tylko na receptę produkt leczniczy stosowany u ludzi, taki jak opisany w pytaniu 1 wchodzi w zakres stosowania art. 3 pkt 1), 2) lub art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/83, to ustawodawstwo dotyczące reklamy produktów leczniczych można uznać za niezharmonizowane lub czy ten rodzaj środków, które rzekomo stanowią w tej sprawie reklamę regulują postanowienia dyrektywy 2006/114 ⁽³⁾ dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej lub?
- 3) Jeśli dyrektywa 2006/114 dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej znajduje zastosowanie zgodnie z pytaniem 2, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, by środki podlegające rozpatrzeniu przez Stockholms tingsrätt (używanie nazwy produktu, numeru produktu oraz kodu AnatomicTherapeuticChemical w odniesieniu do produktu leczniczego, stosowanie stałej ceny dla produktu leczniczego, przekazywanie informacji na temat produktu leczniczego do NPL [krajowy rejestr substancji dla produktów leczniczych], nadawanie produktowi leczniczemu identyfikatora NPL, rozpowszechnianie ulotki informacyjnej na temat produktu leczniczego, zaopatrywanie w produkt leczniczy poprzez elektroniczny system zamawiania usług służby zdrowia oraz dostarczanie informacji na temat produktu leczniczego poprzez publikacje wydawane przez krajową organizację handlu) stanowiły reklamę w rozumieniu dyrektywy 2006/114?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2309/93 z dnia 22 lipca 1993 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję ds. Oceny Produktów Leczniczych (Dz.U. L 214, s. 1).
- ⁽²⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67).
- ⁽³⁾ Dyrektywa 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej (Dz.U. L 376, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt (Szwecja) w dniu 21 października 2013 r. — Abcur AB przeciwko Apoteket AB i Apoteket Farmaci AB

(Sprawa C-545/13)

(2014/C 15/09)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Stockholms tingsrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Abcur AB

Strona pozwana: Apoteket AB i Apoteket Farmaci AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wydawany tylko na receptę produkt leczniczy stosowany u ludzi, który jest przygotowywany i dostarczany w okolicznościach takich jak w sprawie w postępowaniu przed Stockholms tingsrätt (sądem okręgowym w Sztokholmie), w odniesieniu do którego właściwy organ w państwie członkowskim nie wydał pozwolenia na dopuszczenie do obrotu albo stosownie do rozporządzenia (EWG) nr 2309/93 ⁽¹⁾, można uznać za produkt leczniczy w rozumieniu art. 3 pkt 1) lub 2) dyrektywy 2001/83 ⁽²⁾ w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, w szczególności w sytuacji, gdy istnieje inny dopuszczony do obrotu produkt leczniczy zawierający tę samą substancję aktywną, tę samą dawkę i występujący w tej samej postaci?
- 2) Czy jeśli wydawany na receptę produkt leczniczy stosowany u ludzi, który jest przygotowywany i dostarczany w okolicznościach takich jak w sprawie w postępowaniu przed Stockholms tingsrätt podlega zakresowi stosowania dyrektywy 2001/83, to dyrektywę 2005/29 ⁽³⁾ dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym można stosować równolegle z dyrektywą 2001/83 w odniesieniu do rzekomych środków reklamowych?
- 3) Czy jeśli wydawany na receptę produkt leczniczy stosowany u ludzi, który jest przygotowywany i dostarczany w okolicznościach takich jak w sprawie w postępowaniu przed Stockholms tingsrätt podlega zakresowi stosowania art. 3 pkt 1), 2) lub art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/83, to ustawodawstwo dotyczące reklamy produktów leczniczych można uznać za niezharmonizowane lub czy ten rodzaj środków, które rzekomo stanowią w tej sprawie reklamę regulują postanowienia (i) dyrektywy 2006/114 ⁽⁴⁾ dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej lub (ii) dyrektywy 2005/29 dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów?

- 4) Jeśli dyrektywa 2006/114 dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej znajduje zastosowanie zgodnie z pytaniem 3, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, by środki podlegające rozpatrzeniu przez Stockholms tingsrätt [używanie lub nadawanie nazwy produktu, numeru produktu oraz kodu ATC w odniesieniu do produktu leczniczego, stosowanie stałej ceny dla produktu leczniczego, przekazywanie informacji na temat produktu leczniczego do NPL (krajowy rejestr substancji dla produktów leczniczych), nadawanie produktowi leczniczemu identyfikatora NPL, rozpowszechnianie ulotki informacyjnej na temat produktu leczniczego, zaopatrywanie w produkt leczniczy i informowanie o nim poprzez elektroniczny system zamawiania usług służby zdrowia i poprzez własną stronę internetową przedsiębiorstwa, dostarczanie informacji na temat produktu leczniczego poprzez publikacje wydawane przez krajową organizację handlu, dostarczanie informacji na temat produktu leczniczego w centralnym rejestrze produktów Apoteket (ACA) i związanym z nim rejestrze (JACA), dostarczanie informacji na temat produktu leczniczego w innej krajowej bazie danych]

produktów leczniczych (SIL), dostarczanie informacji na temat produktu leczniczego poprzez system terminalowy Apoteket (ATS) lub podobny system wydawania leków, udzielanie informacji na temat własnego produktu leczniczego i produktu konkurencyjnego dostawcy w korespondencji z gabinetami lekarskimi i organizacjami pacjentów, wprowadzanie produktu leczniczego do obrotu, środki odnoszące się do kontroli farmaceutycznych produktu leczniczego i produktu konkurencyjnego, niepodawanie informacji na temat udokumentowanych i istotnych różnic między produktami, niepodawanie informacji na temat zawartości własnego produktu leczniczego i oceny tego produktu przez Läkemedelsverkets (szwedzka agencja produktów leczniczych), niepoinformowanie służb opieki zdrowotnej o dokonanej przez naukową radę doradców Läkemedelsverkets ocenie produktów konkurencyjnych, utrzymywanie stałego poziomu cenowego na produkt leczniczy, ustalenie trzymiesięcznego okresu ważności na recepty, wydawanie w aptece omawianego produktu leczniczego zamiast konkurencyjnego produktu leczniczego mimo, że pacjent posiada receptę na produkt konkurencyjny, utrudnianie i bronienie transferów rynkowych standardowych preparatów do konkurencyjnego produktu leczniczego, w tym odmowa dostarczania konkurencyjnego produktu leczniczego przez apteki lokalne oraz stosowanie stałej ceny jako części listy, na której podstawie produkty lecznicze podlegają refundacji bez wcześniejszej decyzji władz krajowych] stanowiły reklamę w rozumieniu dyrektywy 2006/114?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2309/93 z dnia 22 lipca 1993 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję ds. Oceny Produktów Leczniczych (Dz.U. L 214, s. 1).

(²) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67).

(³) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

(⁴) Dyrektywa 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej (Dz.U. L 376, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus (Estonia) w dniu 28 października 2013 r. — Statoil Fuel & Retail Eesti AS przeciwko Tallinna linn (Tallinna Ettevõtlusamet)

(Sprawa C-553/13)

(2014/C 15/10)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Statoil Fuel & Retail Eesti AS

Strona pozwana: Tallinna linn (Tallinna Ettevõtlusamet)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy finansowanie organizacji transportu publicznego na obszarze jednostki samorządu terytorialnego można uznać za szczególny cel w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/118/WE (¹), jeżeli wypełnianie i finansowanie tego rodzaju zadania należy do obowiązków samorządu terytorialnego?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: czy art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/118/WE należy interpretować w ten sposób, że zgodne z tym przepisem jest ustanowienie w prawie krajowym podatku pośredniego, który uiszczany jest od sprzedaży wyrobu akcyzowego konsumentowi i wykorzystywany jest wyłącznie na organizację transportu publicznego, jeżeli zapewnienie organizacji transportu publicznego jest obowiązkiem jednostki samorządu terytorialnego będącej beneficjentem podatku, który to obowiązek należy wypełnić niezależnie od takiego podatku pośredniego, a wysokość finansowania organizacji transportu publicznego ostatecznie nie wynika automatycznie z wielkości ściągniętego podatku, gdyż wysokość kwoty przeznaczonej na organizację transportu publicznego jest dokładnie ustalona, wobec czego w przypadku wyższych wpływów z podatku pośredniego z budżetu publicznego na organizację transportu publicznego przeznacza się odpowiednio mniej innych środków finansowych i odwrotnie, jeżeli wpłynie mniej podatku od sprzedaży, jednostka samorządu terytorialnego musi odpowiednio zwiększyć inne środki finansowe na organizację transportu publicznego, przy czym w przypadku wpływów z podatków różniących się od prognoz możliwa jest jednak zmiana wysokości wydatków na organizację transportu publicznego poprzez nowelizację budżetu jednostki samorządu terytorialnego?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie: czy art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/118/WE należy interpretować w ten sposób, że zgodne z tym przepisem jest obciążenie wyrobu akcyzowego podatkiem pośrednim, którego przeznaczenie zostaje określone po powstaniu obowiązku uiszczenia tego podatku?

(¹) Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral (Portugalia) w dniu 28 października 2013 r. — Merck Canada Inc przeciwko Accord Healthcare Limited, Alter SA, Labochem Ltd, Synthon BV, Ranbaxy Portugal — Comércio e Desenvolvimento de Produtos Farmacêuticos, Unipessoal Lda

(Sprawa C-555/13)

(2014/C 15/11)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Merck Canada Inc.

Strona pozwana: Accord Healthcare Limited, Alter SA, Labochem Ltd, Synthon BV, Ranbaxy Portugal — Comércio e Desenvolvimento de Produtos Farmacêuticos, Unipessoal Lda

Pytania prejudycjalne

Czy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 469/2009 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on poprzez dodatkowe świadectwo ochronne dla produktów leczniczych, aby okres wyłączności na korzystanie z opatentowanego wynalazku mógł przekraczać piętnaście lat począwszy od pierwszego zezwolenia na dopuszczenie do obrotu we Wspólnocie spornego produktu leczniczego (nie wliczając przedłużenia, o którym mowa w owym art. 13 ust. 3)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 29 października 2013 r. — Hermann Lutz przeciwko Elke Bäuerle jako zarządcy w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki ECZ Autohandel GmbH

(Sprawa C-557/13)

(2014/C 15/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Pozwany i wnoszący kasację: Hermann Lutz

Powódka i druga strona w postępowaniu kasacyjnym: Elke Bäuerle jako zarządca w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki ECZ Autohandel GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego ⁽¹⁾ stosuje się, jeśli zaskarżona przez zarządcę upadłości wypłata kwoty zajętej [w postępowaniu egzekucyjnym] przed wszczęciem postępowania upadłościowego została dokonana dopiero po wszczęciu tego postępowania?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy zarzut, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia nr 1346/2000, odnosi się również do terminów przedawnienia, zaskarżania i terminów zawitych określonych w prawie państwa, w którym zaskarżona czynność wywiera skutki (lex causae)?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy istotne dla wykonywania prawa przewidzianego w art. 13 rozporządzenia nr 1346/2000 przepisy formalnoprawne określa również lex causae, czy też określa je lex fori concursus?

⁽¹⁾ Dz.U. L 160, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hovrätten för västra Sverige (Szwecja) w dniu 4 listopada 2013 r. — Kammaråklagaren przeciwko Ove Ahlström, Lennart Kjellberg, Fiskeri Aktiebolaget Ganthi i Fiskeri Aktiebolaget Nordic

(Sprawa C-565/13)

(2014/C 15/13)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Hovrätten för västra Sverige

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: Kammaråklagaren

Strona przeciwna: Ove Ahlström, Lennart Kjellberg, Fiskeri Aktiebolaget Ganthi i Fiskeri Aktiebolaget Nordic

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 porozumienia o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka stanowi klauzulę wyłączności w tym znaczeniu, że wyklucza możliwość zezwolenia statkom wspólnotowym na dokonywanie połowów w marokańskich strefach rybołówstwa na podstawie licencji wydanych wyłącznie przez właściwe władze marokańskie marokańskim właścicielom kwot połowowych?
- 2) Czy art. 6 ust. 1 porozumienia o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka stanowi klauzulę wyłączności w tym znaczeniu, że wyklucza możliwość wycarterowania statków wspólnotowych spółkom marokańskim w ramach czarteru gołego statku (bareboat charter) (na standardowym formularzu „Barecon 2001” BIMCO Standard Bareboat Charter) do połowów w marokańskich strefach rybołówstwa prowadzonych na podstawie licencji wydanej wyłącznie przez właściwe władze marokańskie marokańskim właścicielom kwot połowowych?
- 3) Czy na pytanie drugie należy udzielić innej odpowiedzi, jeżeli oddający w czarter udostępnia spółce marokańskiej fachowe kompetencje w postaci zarządzania statkiem i załogi statku oraz udziela jej pomocy technicznej?
- 4) Czy porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka oznacza, że Królestwo Maroka jest uprawnione do rozwoju i prowadzenia własnych połowów pelagicznych na skalę przemysłową obok porozumienia poniżej 29. północnego równoleżnika? Jeżeli tak jest, czy porozumienie uprawnia Królestwo Maroka do czarterowania wspólnotowych statków rybackich lub przyznawania im bezpośrednio licencji do celów swojej własnej działalności połowowej bez konieczności posiadania zezwolenia ze strony Wspólnoty Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö (Szwecja) w dniu 6 listopada 2013 r. — Bricmate AB przeciwko Tullverket

(Sprawa C-569/13)

(2014/C 15/14)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Malmö

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bricmate AB

Strona pozwana: Tullverket

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 917/2011 z dnia 12 września 2011 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ jest nieważne z powodu jednego z następujących względów:

- 1) przeprowadzone przez instytucje Unii Europejskiej dochodzenie jest obciążone błędami dotyczącymi ustaleń faktycznych,
- 2) przeprowadzone przez instytucje Unii Europejskiej dochodzenie jest obciążone oczywistymi błędami w ocenie,
- 3) Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązкови dochodzenia należytej staranności i nie uwzględniła art. 3 ust. 2 oraz art. 3 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽²⁾,
- 4) Komisja uchybiła obowiązкови ciężącemu na niej na podstawie art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009 i nie uwzględniła przysługującego przedsiębiorstwu prawa do obrony,
- 5) Komisja, naruszając art. 17 rozporządzenia nr 1225/2009, nie uwzględniła dostarczonej przez przedsiębiorstwo informacji lub
- 6) Komisja uchybiła obowiązкови uzasadnienia nałożonemu na nią w art. 296 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 238, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 343, s. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 12 listopada 2013 r. — Thomas Etzold i in. przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-575/13)

(2014/C 15/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Thomas Etzold, Sandra Etzold, Toni Lennard Etzold

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Irvine, solicitor, H. Hohmann, Rechtsanwalt, D. Wyatt, QC, R. Blakeley, barrister)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia ⁽¹⁾ musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?
- 2) W razie gdy nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają również znaczenie dla późniejszego lotu, czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnej okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?
- 3) Czy ingerencje osób trzecich działających na własną odpowiedzialność, na które przeniesiono zadania należące do działalności przewoźnika lotniczego należy oceniać jako nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia?
- 4) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: czy przy ocenie istotne jest, na czyje zlecenie (przewoźnika lotniczego, operatora portu lotniczego etc.) działała osoba trzecia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 6 września 2013 r. w sprawie T-434/11 Europäisch-Iranische Handelsbank AG przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 listopada 2013 r. przez Europäisch-Iranische Handelsbank AG

(Sprawa C-585/13 P)

(2014/C 15/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europäisch-Iranische Handelsbank AG (przedstawiciele: S. Jeffrey, solicitor, S. Ashley, solicitor, A.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu w wyszczególnionych punktach wskazanych w niniejszym odwołaniu;
- niezwłoczne stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków w zakresie, w jakim mają zastosowanie do EIH;
- obciążenie Rady poniesionymi przez EIH kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem w ramach postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Sąd naruszył prawo i doszedł do wniosku niezgodnego z żądaniami, stwierdzając, że EIH przyznał, iż przeprowadzał transakcje, na które powołała się Rada w celu uzasadnienia wskazania EIH:
 - EIH nie przyznał, że przeprowadzał transakcje opisane w uzasadnieniu Rady.
 - EIH zaprzeczył w sposób wystarczający w żądaniach przedstawionych na piśmie, że przeprowadzał transakcje opisane w uzasadnieniu, i z tego względu zaprzeczenie to było dopuszczalne.
- 2) Sąd naruszył prawo, ustalając, że spełnione zostały materialne kryteria wskazania:
 - EIH nie przyznał, że przeprowadzał transakcje, na które powołała się Rada w celu uzasadnienia wskazania EIH, a Rada nie przedstawiła dowodów przeciwnych.
 - Transakcje wymienione w skardze EIH nie odpowiadały transakcjom, na które powołała się Rada w celu uzasadnienia wskazania.
 - Twierdzenie EIH, że pewne transakcje zostały wyłączone z zakresu reżimu sankcji Unii (mianowicie wpłaty na zamrożone rachunki), było w wystarczający sposób udokumentowane i tym samym dopuszczalne.

- EIH przedstawił dowody dotyczące zezwoleń na podstawie art. 8–10 rozporządzenia Rady (WE) 423/2007⁽¹⁾ lub wystarczające dowody dotyczące zezwoleń na podstawie art. 21 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010⁽²⁾ w odniesieniu do transakcji, które miały miejsce po dniu 2 września 2010 r.
- Na tak zwane transakcje trzeciej drogi wyraził zgodę właściwy organ krajowy odpowiedzialny za wdrażanie sankcji w Niemczech i nadzorowanie EIH (Bundesbank), a Sąd niesłusznie uznał, że Bundesbank przekroczył swoje uprawnienia, oraz niesłusznie uznał, że EIH powinien był podać w wątpliwość kompetencje Bundesbanku do wydania zezwoleń, które wydał.
- 3) Sąd naruszył prawo, odrzucając przywołane przez EIH uzasadnione oczekiwania/zarzut dotyczący pewności prawa:
- Sąd przyjął niepoprawną kwalifikację okoliczności faktycznych w aktach sprawy Sądu i niesłusznie uznał, że EIH powinien był przewidzieć, iż zostanie wskazany ze względu na spełnienie wiążących zapewnień Bundesbank.
- Sąd niesłusznie uznał, że EIH nie może się powołać na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na to, iż Bundesbank przekroczył swoje uprawnienia, ponieważ Bundesbank nie przekroczył swoich uprawnień, a nawet gdyby to uczynił, nie uniemożliwiłoby to powołania się na zasadę uzasadnionych oczekiwań.
- Sąd naruszył prawo, uznając, że odpowiednie przepisy, według których EIH został wskazany, są jednoznaczne.
- 4) Sąd naruszył prawo, uznając, że EIH nie może powołać się na art. 32 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 dla celów podważenia swojego wskazania, i uznając, że sankcje nałożone na EIH zapewniają skutek zapobiegawczy, którego nie można by było osiągnąć w ten sposób, że Bundesbank nie wyrażałby dłuższej zgody na trzecią drogę lub nie zezwalałby na takie transakcje:
- Przy założeniu (czemu się przeczy), że EIH działał niezgodnie z prawem, art. 32 ust. 2 uniemożliwił wskazanie EIH, gdyż EIH działał zgodnie z poradami i wytycznymi Bundesbank pod każdym względem i nie wiedział ani nie miał zasadnego powodu, by podejrzewać, że działał niezgodnie z prawem.
- Nałożenie środków ograniczających na EIH było nieproporcjonalne, gdyż istniały bardziej proporcjonalne środki, ponieważ gdyby Rada uznała, że niemiecki reżim regulacyjny wymaga przeglądu i ewentualnie zmiany, mogła była zasugerować taki przegląd władzom niemieckim, a władze niemieckie byłyby zobowiązane do współpracy ze względu na obowiązek lojalnej współpracy, czego Sąd niesłusznie nie wziął pod uwagę.
- Sąd naruszył także prawo i doszedł do wniosku niespójnego z dokumentami w aktach sprawy, uznając, że środki ograniczające są proporcjonalne, gdyż w przypadku EIH odnośne transakcje zostały ujawnione dopiero po zdarzeniu. W pierwszej kolejności Bundesbank wyraził zgodę na trzecią drogę, zanim EIH działał zgodnie z tą zgodą. W drugiej kolejności, gdyby przegląd wyrażonej przez Bundesbank zgody na transakcje trzeciej drogi doprowadził do zmiany stanowiska Bundesbanku, miałyby to skutek zapobiegawczy w odniesieniu do wszystkich przyszłych transakcji.
-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 103, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).
-
- Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 września 2013 r. w sprawie T-429/11, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 listopada 2013 r. przez Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.**
- (Sprawa C-587/13 P)**
- (2014/C 15/17)
- Język postępowania: hiszpański*
- Strony**
- Wnoszący odwołanie: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A. (przedstawiciele: adwokaci J. Ruiz Calzado, M. Núñez Müller i J. Domínguez Pérez)
- Dru ga strona postępowania:* Komisja Europejska
- Żądania wnoszącego odwołanie**
- Uchylenie zaskarżonego postanowienia,

- uznanie za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej w sprawie T-429/11 i przesłanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej celem wydania przezeń rozstrzygnięcia co do istoty sporu,
- obciążenie Komisji całością kosztów poniesionych w obu instancjach w postępowaniach dotyczących dopuszczalności.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo Unii, interpretując w błędny sposób orzecznictwo dotyczące pojęcia rzeczywistego beneficjenta w celu zbadania dopuszczalności skarg na decyzje uznające system pomocy za niezgodny z prawem i wspólnym rynkiem. W szczególności:
 - Sąd Unii Europejskiej dokonał błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego pojęcia rzeczywistego beneficjenta i przeinaczył okoliczności faktyczne, stosując ją do transakcji dokonanych przez wnoszącą odwołanie po dniu 21 grudnia 2007 r.;
 - Sąd Unii Europejskiej naruszył również prawo w odniesieniu do transakcji dokonanych przed dniem 21 grudnia 2007 r., dokonując wykładni wynikającego z orzecznictwa pojęcia rzeczywistego beneficjenta.
- 2) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 263 TFUE akapit czwarty *in fine*. Sąd wyciągnął błędny pod względem prawnym wniosek, że decyzje w dziedzinie pomocy państwa takie, jak zaskarżona decyzja, wymagają środków wykonawczych w rozumieniu nowego postanowienia traktatowego.
- 3) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo, wydając rozstrzygnięcie naruszające prawo do skutecznej ochrony sądowej. Zaskarżone postanowienie przyjmuje czysto teoretyczne pojęcie tego prawa, co uniemożliwia wnoszącej odwołanie dostęp do postępowania w trybie prejudycjalnym na zwykłych warunkach i bez konieczności naruszenia prawa w celu podważenia zaskarżonej decyzji.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2013 r. — Lorenz Shoe Group przeciwko OHIM — Fuzhou Fuan Leather Plastics Clothing Making (Ganeder)

(Sprawa T-374/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego „Ganeder” — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy „Ganeder” — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo oznaczeń — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2014/C 15/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lorenz Shoe Group AG (Taufkirchen an der Pram, Austria) (przedstawiciele: początkowo adwokat M. Douglas, następnie adwokat N. Hebeis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: R. Pethke i A. Schifko, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Fuzhou Fuan Leather Plastics Clothing Making Co. Ltd (Cangshan Fuzhou, Chiny) (przedstawiciel: adwokat A. Paschke)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 lipca 2009 r. (sprawa R 1289/2008-1) dotyczącą postępowania w przedmiocie sprzeciwu pomiędzy shoe fashion group Lorenz AG a Fuzhou Fuan Leather Plastics Clothing Making Co. Ltd

Sentencja

- 1) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 16 lipca 2009 r. (sprawa R 1289/2008-1).
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Lorenz Shoe Group AG.

- 3) Fuzhou Fuan Leather Plastics Clothing Making Co. Ltd pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2013 r. — Herbacin cosmetic przeciwko OHIM — Laboratoire Garnier (HERBA SHINE)

(Sprawa T-34/12) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego HERBA SHINE — Wcześniejsze słowne, krajowy, wspólnotowy i międzynarodowy, znaki towarowe Herbacin — Względna podstawa odmowy rejestracji — Rzeczywiste używanie wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009)

(2014/C 15/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Herbacin cosmetic GmbH (Wutha-Farnroda, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Eberhardt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Laboratoire Garnier et Cie (Paryż, Francja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 listopada 2011 r. (sprawa R 2255/2010-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Herbacin cosmetic GmbH a Laboratoire Garnier et Cie.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 22 listopada 2011 r. (sprawa R 2255/2010-1).

2) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2013 r. — Vitaminaqua przeciwko OHIM — Energy Brands (vitaminaqua)

(Sprawa T-410/12) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego vitaminaqua — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe VITAMINWATER — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy GLACEAU vitamin water — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2014/C 15/20)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Vitaminaqua Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat A. Krajnyák)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: J. Németh i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Energy Brands, Inc. (Whitestone, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci S. Malynicz, D. Stone i L. Ritchie)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 czerwca 2012 r. (sprawa R 997/2011-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Energy Brands Inc. a Vitaminaqua Ltd.

Sentencja

1) Skarga zostaje w części odrzucona i w pozostałym zakresie oddalona.

2) Vitaminaqua Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 355 z 17.11.2012.

Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2013 r. — Gaumina przeciwko EIGE

(Sprawa T-424/12) (¹)

(Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa — Świadczenie usług w zakresie wspierania działalności komunikacyjnej EIGE — Odrzucenie oferty oferenta — Obowiązek uzasadnienia)

(2014/C 15/21)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: UAB Gaumina (Wilno, Litwa) (przedstawiciele: S. Aviža i D. Soloveičikas, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) (przedstawiciele: V. Langbakk, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów J. Stuycka i A.M. Vandromme)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji EIGE z dnia 26 lipca 2012 r. odrzucającej ofertę złożoną przez skarżącą w ramach przetargu EIGE/2012/ADM/13.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn z dnia 26 lipca 2012 r. o odrzuceniu oferty spółki UAB Gaumina złożonej w przetargu EIGE/2012/ADM/13.

2) EIGE pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Gauminę.

(¹) Dz.U. C 373 z 1.12.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 18 listopada 2013 r. — Trabelsi przeciwko Radzie**(Sprawa T-162/12) ⁽¹⁾**

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji — Przedłużenie zamrożenia funduszy — Stwierdzenie nieważności pierwotnych środków w postaci zamrożenia funduszy — Umorzenie postępowania)

(2014/C 15/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mohamed Trabelsi (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Tekari)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Étienne i M. Bishop, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2012/50/WPZiB z dnia 27 stycznia 2012 r. w sprawie zmiany decyzji 2011/72/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 27, s. 11) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 17.11.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 11 listopada 2013 r. — Mory i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-545/12) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Spedycja tradycyjna i ekspresowa — Decyzja o nierozszereżaniu obowiązku odzyskania pomocy na potencjalne podmioty przejmujące beneficjenta, względem którego wszczęto postępowanie upadłościowe — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność)

(2014/C 15/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mory SA (Pantin, Francja); Mory Team (Pantin); Superga Invest, dawniej Compagnie française superga d'investissement dans le service (CFSIS) (Miraumont, Francja) (przedstawiciele: adwokaci B. Vatiert i F. Loubières)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2012) 2401 final z dnia 4 kwietnia 2012 r. dotyczącej przejęcia aktywów grupy Sernam w ramach postępowania upadłościowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w przedmiocie wniosków Republiki Francuskiej i Calbersona o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenientów zostaje umorzone.
- 3) Mory SA, Mory Team i Superga Invest pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Republika Francuska i Calberson, podmioty wnioskujące o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 19 listopada 2013 r. — 1. garantovaná przeciwko Komisji**(Sprawa T-42/13) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu przeznaczonych dla sektora stalowego i gazowego w EOG za wyjątkiem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Grzywny — Odsetki za zwłokę — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)

(2014/C 15/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 1. garantovaná a.s. (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: początkowo M. Powell, solicitor, G. Forwood, barrister, M. Staroň i P. Hodál, adwokaci, następnie K. Lasok, QC, J. Holmes, B. Hartnett, barristers i O. Geiss, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka, F. Dintilhac i N. von Lingen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji zawartej, jak podniesiono, w piśmie Komisji z dnia 21 grudnia 2012 r. (sprawa COMP/39.396 — Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego) wzywającego skarżącą do uiszczenia pozostającej do zapłaty kwoty grzywny nałożonej decyzją Komisji C(2009) 5791, wersja ostateczna, z dnia 22 lipca 2009 r. dotyczącej procedury zastosowania art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG wraz z odsetkami za zwłokę lub do ustanowienia na jej rzecz gwarancji bankowej w owej kwocie.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) 1. garantovaná a.s. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 16.3.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 14 listopada 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji**(Sprawa T-229/13 P) ⁽¹⁾**

(Odwołanie — Służba publiczna — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak identyczności skargi wniesionej za pośrednictwem faksu ze złożonym później oryginałem — Złożenie oryginału po terminie — Wniesienie skargi z przekroczeniem terminu — Odwołanie oczywiście bezzasadne)

(2014/C 15/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciele: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Gattinara, pełnomocnicy, wspieranie przez adwokata A. Dal Ferra)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie F-113/11 Marcuccio przeciwko Komisji.

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

**Postanowienie Sądu z dnia 14 listopada 2013 r. —
Marcuccio przeciwko Komisji****(Sprawa T-283/13 P) ⁽¹⁾**

(Odwołanie — Służba publiczna — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak identyczności skargi wniesionej za pośrednictwem faksu ze złożonym później oryginałem — Złożenie oryginału po terminie — Wniesienie skargi z przekroczeniem terminu — Odwołanie oczywiście bezzasadne)

(2014/C 15/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciele: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie F-131/12 Marcuccio przeciwko Komisji.

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U C 207 z 20.7.2013.

**Postanowienie Sądu z dnia 14 listopada 2013 r. —
Marcuccio przeciwko Komisji****(Sprawa T-284/13 P) ⁽¹⁾**

(Odwołanie — Służba publiczna — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak identyczności pomiędzy skargą wniesioną faksem a później złożonym oryginałem — Złożenie oryginału po terminie — Wniesienie skargi z przekroczeniem terminu — Odwołanie oczywiście bezzasadne)

(2014/C 15/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Gattinara, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferra)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie F-17/12 Marcuccio przeciwko Komisji, dotyczący nieopublikowanego w Zbiorze, i mające na celu uchylenie tego postanowienia.

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U C 207 z 20.7.2013.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 listopada 2013 r. —
CSF przeciwko Komisji****(Sprawa T-337/13 R)**

*(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego —
Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz pracow-
ników w związku z zagrożeniem wynikającym z użytkowania
maszyn — Środek przyjęty przez duńskie władze zakazujący
użycia określonego typu wielozadaniowej maszyny do robót
ziemnych pozbawionej odpowiedniej konstrukcji chroniącej
— Decyzja Komisji uznająca środek za uzasadniony
— Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego
charakteru)*

(2014/C 15/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: CSF Srl (Grumolo delle Abbadesse, Włochy)
(przedstawiciele: R. Santoro, S. Armellini i R. Bugaro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (G. Zavvos, pełnomocnik,
wspierany przez adwokata M. Pappalardo)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji 2013/173/UE
z dnia 8 kwietnia 2013 r. w sprawie środka podjętego
przez Danię zgodnie z art. 11 dyrektywy 2006/42/WE Parla-
mentu Europejskiego i Rady wprowadzającego zakaz użycia
określonego typu wielozadaniowych maszyn do robót ziemnych
(Dz.U. L 101, s. 29).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postę-
powanie w sprawie.

**Skarga wniesiona w dniu 2 października 2013 r. —
Inclusion Alliance for Europe przeciwko Komisji****(Sprawa T-539/12)**

(2014/C 15/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Inclusion Alliance for Europe GEIE (Bukareszt,
Rumunia) (przedstawiciel: adwokat S. Famiani)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia
17 lipca 2013 r., którą zażądała ona zapłaty łącznej kwoty
212 411,89 EUR za projekt nr 224482, zwany MARE
(80 352,07 EUR), nr 216820, zwany SENIOR (53 138,40
EUR) i za projekt nr 225010, zwany ECRN (78 231,42
EUR); oraz
- nakazanie Komisji naprawienia szkody majątkowej i niema-
jątkowej w łącznej wysokości 3 000 000 EUR lub w kwocie
podlegającej ustaleniu w trakcie postępowania, a ponadto
obciążenie Komisji kosztami postępowania wraz z odset-
kami i z uwzględnieniem inflacji pieniężnej w stosunku do
przyznanych kwot.

Zarzuty i główne argumenty

Spółka skarżąca w niniejszym postępowaniu, która uczestni-
czyła w trzech projektach zatwierdzonych w ramach siódmego
programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań,
rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013), kwes-
tionuje decyzję Komisji mającą na celu częściowy zwrot przy-
znanej pomocy.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi osiem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący niemożliwości zastosowania i
nieskuteczności Financial Guide (przewodnika finansowego)
z 2010 r. w stosunku do projektów MARE i SENIOR

— Skarżąca podnosi w tym względzie, że Financial Guide z
2010 r. nie ma skutku wstecznego, jako że zastosowanie
powinien znaleźć przewodnik z 2007 r. obowiązujący w
momencie podpisania umów.

- 2) Zarzut drugi dotyczący odmowy przyznania skarżącej prawa
do bycia wysłuchaną przez Komisję Europejską i spółkę
odpowiedzialną za audyt

— Skarżąca utrzymuje w tym względzie, że Komisja naru-
szyła reguły ustalone w załączniku II do umowy,
zarówno w odniesieniu do prawa do kontradyktoryjnego
postępowania, jak i w odniesieniu do terminów skła-
dania sprawozdań.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Komisję zasady
współpracy i wzajemnego zaufania w stosunku do skarżącej,
a w szczególności nienależytego zarządzania i szkodliwej
podejrzliwości

- 4) Zarzut czwarty dotyczący niepewności co do reguł mających zastosowanie do małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) do celów uznania kosztów projektu

wykonaną pracę. W jej przekonaniu w tym przypadku prowadzi to do bezpodstawnego wzbogacenia Komisji.

— Skarżąca twierdzi w tym względzie, że Komisja nie podkreśliła ryzyka związanego z mechanizmami błędów w systemie księgowym, które mogą prowadzić do odrzucenia całości kosztów projektu.

- 5) Zarzut piąty dotyczący braku zastosowania norm International Audit Federation (międzynarodowego stowarzyszenia audytorów) i uregulowań Unii Europejskiej w dziedzinie audytu do MŚP.

- 6) Zarzut szósty dotyczący kwalifikowalności kosztów projektu i braków oceny w ramach audytu

- 7) Zarzut siódmy dotyczący okoliczności, że spółka odpowiedzialna za audyt oparła swoje wnioski co do odrzucenia kosztów głównie na wyłącznym używaniu kart czasu pracy

— Skarżąca podnosi w tym względzie, że audytorzy odrzucili niektóre koszty podróży, ponieważ nie były one ujęte w początkowym dokumencie planistycznym (Dow); podczas gdy normalne jest, że plan pracy nad projektami jest szczegółowo opracowywany z roku na rok.

- 8) Zarzut ósmy dotyczący uzasadnionego prawa skarżącej do otrzymania wynagrodzenia za należycie wykonane czynności oraz bezpodstawnego wzbogacenia Komisji

— Skarżąca utrzymuje w tym względzie, że wyniki projektów MARE, SENIOR i ECNR zostały przekazane Komisji w przewidzianych terminach. Komisja zatwierdziła bez zastrzeżeń wspianą wyniki, które zostały uzyskane, zaś komisarz odpowiedzialny za sektor zaaprobował je i podpisał. Z uwagi na wspianą jakoś wykonanej pracy projekt ECNR został przedłużony o kolejne sześć miesięcy. Odrzucenie całości kosztów projektu sprzeciwia się zatem jej zdaniem zasadzie uzasadnionego prawa do otrzymania wynagrodzenia za

Postanowienie Sądu z dnia 11 listopada 2013 r. — EuroChem MCC przeciwko Radzie

(Sprawa T-234/08) ⁽¹⁾

(2014/C 15/30)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Postanowienie Sądu z dnia 11 listopada 2013 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-485/09) ⁽¹⁾

(2014/C 15/31)

Język postępowania: francuski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2013 r. — ZZ i in. przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa F-105/13)

(2014/C 15/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ i in. (przedstawiciele: A. Coolen, J.N. Louis, É. Marchal i D. Abreu Caldas, avocats)

Strona pozwana: Trybunał Obrachunkowy

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Trybunału Obrachunkowego z dnia 13 grudnia 2012 r. o niezwróceniu się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o rozpatrzenie, czy pani S., niegdyś członek Trybunału Obrachunkowego, przestała spełniać wymagane warunki lub wypełniać obowiązki wynikające z jej funkcji i decyzji o niezajęciu stanowiska w sprawie skarg złożonych przez skarżących, o niepodjęciu żadnego działania mającego na celu publiczne przyznanie, że byli oni ofiarami mobbingu i doznali krzywdy i o niepodjęciu działań mających na celu przywrócenie ich reputacji, wiarygodności, godności i mających na celu przyznanie im zadośćuczynienia i odszkodowania.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Trybunału Obrachunkowego, występującego w roli organu powołującego, z dnia 13 grudnia 2012 r. o niezajęciu stanowiska w sprawie skarg złożonych przez skarżących, o niepodjęciu żadnego działania mającego na celu publiczne przyznanie, że byli oni ofiarami mobbingu i doznali krzywdy i o niepodjęciu działań mających na celu przywrócenie ich reputacji, wiarygodności, godności i mających na celu przyznanie im zadośćuczynienia i odszkodowania;
- obciążenie Trybunału Obrachunkowego kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2013 r. — ZZ przeciwko ENISA

(Sprawa F-109/13)

(2014/C 15/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Tymen)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy ze skarżącą, a w konsekwencji nakazanie przywrócenia jej do pracy oraz wypłaty wszelkich świadczeń pieniężnych, jakie powinna była pobierać od zakończenia stosunku pracy do chwili jej przywrócenia do pracy z potrąceniem ewentualnych dochodów otrzymywanych w tym samym okresie, powiększonych o odsetki w wysokości ustalonej przez Europejski Bank Centralny plus 3 punkty procentowe, a wreszcie żądanie zadośćuczynienia za rzekomo doznaną krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 31 stycznia 2013 r. o rozwiązaniu umowy o pracę ze skarżącą;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 22 sierpnia 2013 r. o oddaleniu zażalenia skarżącej;
- w konsekwencji nakazanie przywrócenia skarżącej do pracy oraz wypłaty wszelkich świadczeń pieniężnych, jakie powinna była pobierać od chwili rozwiązania umowy o pracę do chwili jej przywrócenia do pracy z potrąceniem ewentualnych dochodów otrzymywanych w tym samym okresie, powiększonych o odsetki w wysokości ustalonej przez Europejski Bank Centralny plus 3 punkty procentowe;
- zadośćuczynienie za krzywdę rzekomo doznaną przez skarżącą, oszacowaną *ex aequo et bono* na 10 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL